No. 1255 Zaterdag 18 Januari 1908. 25ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1— 7 regels f0,50, voor elken regel meer 7½ cts.

BUREAUX VAN DIT BLAD
REDACTIE: Waterkant, Otrabanda, No. 223
ADMINISTRATIE: Plein Concordia, No. 129, Pietermaai

Es Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagá padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire, Aruba, St. Martin (P. H.), St. Eustatius i Saba fl. 10,— pa anja.
Un numero sol fl. 0,15.
Anuncio di 1 te 7 regel f0,50, cada regel mas 7½ cts.

Curaçao, 17 Januari.

KABINETSCRISIS in Nederland.

Het bericht door den Franschen Kabel dato 25 December geseind, werd door de Nederlandsche Bladen bevestigd. Nadat 21 December de oorlogsbegrooting met 53 tegen 38 stemmen was verworpen, heeft het Ministerie-DE MEESTER bij brief van 24 December collectief ontslag gevraagd aan H. M. de Koningin. Eerst na herhaalde, langdurige bijeenkomsten kon de Ministerraad tot dit besluit komen, waaruit met eenige zekerheid mag worden afgeleid, dat niet voor de tweede maal een proef zal worden genomen om een nieuwen Minister van Oorlog (Nota bene de derde) te schuiven in het oude Kabinet, maar dat het oude Kabinet nu toch werkelijk voor goed uit elkaar zal vallen en worden opgeruimd.

Dit is ook vrijwel het eenig vaststaande feit, wat wij uit de zee van berichten over de Crisis vermochten op te diepen.

Alleen de aanvrage is tot dusverre zeker. Al wat verder door verschillende bladen van onderscheiden richting breedvoerig wordt medegedeeld en waarvan wij hieronder de hoofdzaak kort zullen samenvatten, zijn niets anders dan meer of minder waarschijnlijke gissingen.

Uit het talmen en dralen, alvorens tot deze aanvrage te besluiten, maakt men vrij algemeen op, dat Hunne Excellenties niet, evenals na de STAAL-crisis, opnieuw naar hunne zetels zullen terugkeeren met een nieuw broertje in hun midden. Er mag dus een nieuw Ministerie worden verwacht. De groote vraag is slechts zal dit komen vóór de ontbinding der Tweede Kamer, of zal eerst een politieke meerderheid door een algemeene verkiezing in de Kamer moeten gebracht worden, om daarna een Kabinet te kunnen vormen, welke op deze meerderheid in de Kamer vast zal kunnen rekenen. De Rechtsche Coalitie vormt feitelijk thans wel een aangesloten meerderheid, voor zoover zij verbonden staat tegenover de verschillende partijen van links, die onderling verdeeld zijn, maar bedraagt toch niet de helft plus een van het aantal afgevaardigden. Zouden bij een principieel conflikt de linksche partijen zich samentrekken, dan hebben deze de meerderheid.

Zonder voorafgaande Kamerontbinding schijnt het niet wel mogelijk een Kabinet te formeeren, dat met een program volgens vaste politieke beginselen voor den dag kan komen. De meerderheid, welke de uitvoering van dergelijk program moet verzekeren, ontbreekt in de Kamer.

Het oude Kabinet staat echter weer te zwak en te wankelend om nog een kamerontbinding aan te durven, omdat niet verwacht kan worden, dat de uitslag der verkiezingen in den geest van dit Kabinet zal uitvallen, en het dan met nog grooter schaamte zou moeten aftreden. Een Zakenkabinet zou de loopende zaken kunnen afwikkelen tot 1909, waarin de periodieke Algemeene Verkiezing toch moet worden uitgeschreven. Ook zou de feitelijke meerderheid, de Rechtsche Partij, reeds nu de Regeering kunnen overnemen en dan òf onmiddellijk overgaan tot Kamerontbinding, òf zonder Kamerontbinding de gang van zaken, zonder principieel op te treden, zijn loop laten gaan tot de algemeene verkiezingen van 1909. Dit laatste, evenals een Zakenkabinet, is dán alleen uitvoerbaar, wanneer de rechtsche met de linksche partijen overeenkomen, dat geen principieele quaesties zullen worden aangeroerd.

Meer algemeen helt men dan ook over tot de meening, dat er wel een nieuw Ministerie zal gevormd worden uit de Rechtsche Coalitie, de Antirevolutionairen en Roomsch-Katholieken en dat daarna de Kamerontbinding spoedig volgen zal. Verwacht mag worden, dat dan aan het Rechtsche Kabinet een vaste meerderheid zal worden verzekerd. De uitslag der onlangs gehouden verkiezing voor de Provinciale Staten wijst er immers op, dat de Rechtsche Partij het meeste kans heeft van slagen.

De zoo algemeen verwarde toestand is nog een legaat van den vorigen Kabinetsformeerder COEMAN BORGESIUS.

Het vorig Ministerie is opgetreden zonder een politeke meerderheid in de Kamer achter zich te hebben.

De Nederlandsche Bladen melden verder, dat de Voorzitters der beide Kamers bereids ter bespreking en regeling der Crisis bij H. M. ontboden werden.

Als Kabinetsformeerder wordt de Antirevolutionaire Mr. TH. HEEMSKERK genoemd.

Gisteren liep het gerucht, dat een kabelbericht was ontvangen, dat men, na verschillende combinaties vergeefs beproefd te hebben, nog niet tot een beslissing heeft kunnen komen en vooralsnog geen nieuw Ministerie gevormd kon worden.

Bevestiging van dit gerucht lazen wij nog niet in het *Diario*.

Waarom de Begrooting van Oorlog werd afgestemd.

Ter beantwoording dezer vraag zullen wij eenige grepen doen in de algemeene beschouwingen over deze begrooting, zooals die in de *Handelingen* werden opgenomen:

De Heer THOMSON: Bij het overleg of wij onze stem zullen kunnen geven aan deze begrooting van 28¼ millioen gulden is het noodig, dat wij ons in vollen omvang bewust zijn, waarom het hier gaat, waarheen de Minister stuurt en waarheen hij niet stuurt."

„Ik voor mij heb althans in het algemeen den indruk gekregen, dat de Minister ten opzichte van zijn plannen is zoo wild mogelijk, dat hij springt van den hak op den tak, dat hij ons geeft brokwerk, stukwerk, waarbij van eenig onderling verband zelfs door de meest deskundigen onder ons weinig wordt bespeurd."

„Als ik dan tot een conclusie kom moet het deze zijn: dat, zoo min ten opzichte van 's Ministers inzichten, zooals die bekend zijn ten opzichte van de samenstelling van het leger als van zijn geheime nota, waarin hij zijn denkbeelden omtrent de landsverdediging ontvouwt, zoo min ten opzichte van andere maatregelen en niet-maatregelen, waaruit zijn beleid blijkt—, ik zeg dat [illegible] geen van die drie rubrieken mijn oordeel, zooals de heeren zullen bemerkt hebben, gunstig is. Ik zal op dit oogenblik nog niet verder gaan dan deze conclusie, terwijl het van het antwoord, dat de Minister mij zal geven, zal afhangen of ik mij gerechtigd zal gevoelen mijn stem te geven aan deze begrooting."

(De Heer THOMSON stemde tegen.)

De Heer DUYMAER VAN TWIST: Bij de behandeling van het fonds voor de stelling Amsterdam heeft de geachte afgevaardigde uit Tiel, de heer Tijdeman, gesproken over het moeras, waarin wij ons met de defensie zouden bevinden. Ik geloof dat dit beeld, al geeft het den juisten toestand aan, te zwak is genomen. Ik zou liever willen spreken van een doolhof, waarin onze landsverdediging verstrikt is geworden. Uit het moeras kan men zich naar boven werken zoo spoedig men vasten grond onder de voeten krijgt, maar in het doolhof staat dit anders, wij hebben den weg te kennen om er uit te komen en anders blijven wij erin."

„Wat mij met het beleid van dezen Minister niet kan doen instemmen is, dat er, voor zoover ik zie, ken, nog dieper in het moeras raken." geen systeem aan zijn werk ten grondslag ligt, waardoor wij nog verder het doolhof binnengaan, of, om met den heer Tijdeman te spre-

De heer VAN VLIJMEN: Ik moet evenals verleden jaar komen met ernstige bezwaren, ik zou haast zeggen met nog ernstiger bezwaren dan verleden jaar, omdat dit Kabinet al weer een jaar langer aan het bestuur is geweest. Ik heb ernstige grieven tegen dit Ministerie in het algemeen, vooral waar het geldt het defensiewezen, en ik heb grieven tegen dezen Minister, speciaal in zijn functie van Minister van Oorlog.

De grief die ik hoofdzakelijk heb tegen het Ministerie is, dat ik in dit Ministerie iets heb waargenomen, dat ik nog nooit in een van de vorige Kabinetten heb aanschouwd, nl. een streven om vooruit te loopen op de beschikkingen van de Staten-Generaal. Dat is, zou ik haast zeggen, om een woord van dr. Kuyper te gebruiken, een vitium originis, ik zou het liever willen noemen een monomanie. Dat streven van het Kabinet is te bewijzen uit verschillende verschijnselen. In de eerste plaats noem ik dan de quaestie van het wetsontwerp tot snellere afwerking van de Stelling-Amsterdam. In de Troonrede van 1905 heeft het Kabinet die als een van de punten van het defensiewezen gesteld. Nu zou men volgens alle mogelijke regelen van staatkunde en volgens de parlementaire gebruiken hebben mogen verwachten, dat het Kabinet, afwachtende de beslissing van de Staten-Generaal over dat wetsontwerp, intusschen kalm met het werken aan de Amsterdamsche Stelling zou zijn voortgegaan. Dat is echter niet gebeurd. Reeds bij de indiening van de eerste begrooting is men als het ware op die beschikking vooruitgeloopen en heeft men gerekend, dat de Staten-Generaal dat wetsontwerp zouden goedkeuren. Men heeft toen aldus geredeneerd: aangezien de Staten-Generaal de snellere afwerking zullen goedkeuren, zullen wij nu het werk stopzetten en het eerste jaar is er niet aan voortgewerkt. Twee jaren heeft men precies dezelfde tactiek gevolgd en ten slotte is gebleken, dat de Staten-Generaal zich in hun geheel niet met het wetsontwerp hebben kunnen vereenigen. Wat is toen het resultaat geweest? Dat de Stelling van Amsterdam twee jaar lang is blijven liggen, dat er in twee jaren geen beduidende werken zijn verricht.

Een ander voorbeeld, Mijnheer de Voorzitter, vind ik in het blijvend gedeelte. Wij weten dat de onmiddellijke voorganger van den Minister vooruitgeloopen is ten vorigen jare met de vermindering van het blijvend gedeelte, zonder adhaesie van de Staten-Generaal te vragen. Toen hebben wij de Kabinetscrisis gehad en is een nieuwe Minister van Oorlog opgetreden en toen is uit eigen beweging door het Kabinet gezegd aan de beide Kamers: wees gerust: wij zullen aan dat blijvend gedeelte niet raken, voordat door beide Kamers het wetsontwerp is aangenomen, dat daarover beslist.

Deze nieuwe Minister van Oorlog is op die beslissing vooruitgeloopen op een wijze, die ik onmogelik verklaren kan. Ik zou moeten denken aan een aberratio mentis, maar anders kan ik het niet verklaren, hoe het mogelijk is, dat deze Minister op dit punt vooruitgeloopen is.

Op 11 Juli is de Minister in de Eerste Kamer geweest en heeft hij daar gezegd: ik wacht, en op 12 Juli heeft hij een circulaire gezonden aan het leger en heeft hij gezegd: ik baseer mij op het wetsontwerp, dat nog niet aangenomen is.

De Minister is ook vooruitgeloopen op de begrooting voor 1908. Hij heeft alweer als bij het Wetsontwerp tot snellere afwerking van de Stelling Amsterdam, bij deze begrooting gerekend, dat het wetsontwerp n°. 59 zou worden aangenomen en het gevolg daarvan is geweest, dat de minister nu weer een wijziging in deze begrooting heeft moeten aanbrengen, en de cijfers weer heeft moeten verhoogen.

Eindelijk is er nog een zeer belangrijke zaak op dit stuk en dat is de quaestie van het wetsontwerp der hoogere bevelvoering. Op 11 Juli heeft er in de Eerste Kamer der Staten-General een discussie plaats gehad tusschen de heeren van Löben Sels, Staal en den Minister.

Toen is in de Eerste Kamer te verstaan gegeven: men kan geen instructie vaststellen voor den commandant van het veldleger, want die hangt ten nauwste samen met de instructiën, die aan de inspecteurs van de infanterie en de artillerie zijn gegeven. Verschillendde functiën van die inspecteurs zullen wellicht moeten overgaan, volgens het plan, op den commandant van het veldleger, derhalve kan er geen Koninklijk besluit ter zake worden genomen, voordat ook het wetsontwerp n°. 183 wet zal zijn geworden.

En wat hebben wij nu eenige dagen geleden ontvangen? In het *Re-*

Feuilleton.

UIT Mr. ANTONIO'S PARLEMENTAIRE PORTRETTEN.

Mr. Kolkman.

Wanneer van des voorzitters lippen de mededeeling wordt vernomen: „Het woord is aan den heer Kolkman..." dan komt er eene beweging van zekere prettige verrassing in de Kamer. Gesprekjes worden gestaakt, plots afgebroken, en men ziet de zooeven nog druk discussiëerenden naar den rechtschen kant loopen.

De heer Krap, die er altijd gauw bij is, wanneer wat vroolijks in 't vooruitzicht komt, zoekt een gunstig hoekje en kijkt met lacherige oogjes en een vergenoegden trek op het welgevulde gelaat naar den spreker. Een stuk of wat leden gaan tegen den muur staan, de handen op den rug, in blije afwachting. 't Wordt stiller in de zaal, zooals wanneer een redenaar van gewicht en beteekenis, een der politieke kopstukken aan 't woord is gekomen, of ook wel, wanneer er een ruzietje broeit en men door het incidentje wordt geprikkeld. Iets van de loome, saaie, grauwe, drukkende verveling, die de zaal beheerschte, wordt weggevaagd. De verslaggevers op de journalisten-tribune trekken bij voorbaat-luimige gezichten en zetten zich nu zonder dien knorrigen tegenzin welke den mensch, die vele uren luisterens en verslag-gevens achter zich heeft, bevangt, óók al is hij nog zoo „bij de zaak", waar 't om gaat.

En dan hoort men een heldere, frissche, krachtige stem aan het woord komen. De man, die zoozeer de belangstelling weet op te wekken en wiens rede den heeren blijkbaar zoo welkom is, lijkt een van de jongere figuren uit de Kamer. Toch is mr. Kolkman al bijna een der veteranen. Maar hij heeft iets zoo jeugdigs over zich als slechts zeer weinigen, ondanks het toenemen der jaren, hebben weten te behouden.

Eens heeft de heer Kolkman bekend, dat hij een jachtliefhebber is... Daar was, temidden van de heftige discussie waar 't toen om ging, zekere moed voor noodig. Maar de wijze, waarop mr. Kolkman voor zijn Nimrod-neigingen uitkwam, was zoo „leuk", zoo gemoedelijk-grappig, zonder daarom te vervallen in Haffmanniaansche zucht tot grollen-verkooperij, dat zelfst de allerergste yzegrim ter wereld er niet boos om had kunnen worden...... Over het zeer apart soort van humor, den heer Kolkman ingeboren, straks nog een enkel woord. Zooals gezegd, de spreker lijkt een der jongeren. De gitzwarte haren, waarin geen enkel grijs stipje of streepje is te ontwaren, zijn vlak en glad over den schedel gekamd, met scherpe midden-scheiding. Het donkere kneveltje op het frisch blozende gelaat verhoogt de joligjeugdige expressie ervan, en niet minder zeker de zwarte, guitige, geestige oogen.

De heer Kolkman spreekt luide, maar niet hinderlijk-hard, niet met dat „aplomb", dien groven en zwaren nadruk, waarmee sommige sprekers de aandacht op zich vestigen, als willende te kennen geven: ziet, daar ben ik aan 't woord, nou komt iets, wat de moeite wáárd is om te hooren, hét zwaartepunt van het debat, je speech, heeren... Neen, de heer Kolkman is man van smaak en met gevoel voor humor. Hij is ook iemand, die om den dood geen blaadje vóór z'n mond neemt... Een, die de puntjes op de i's zet en behoort tot de menschen, van wie men zegt, dat ze „un chat un chat et Rollin un fripon" noemen... Die, soms op de grenzen van het ietwat-krasse en érg-gedurfde, hardop en ronduit de zaken bij haar naam durft noemen, edoch—en hiér komt nu juist de fijne, niet zoo heel makkelijk te omschrijven schakeering—edoch toch altijd blijvend man van goeden smaak en van kieschheid. Zooals ik zei, 't loopt wel eens tot héél dicht bij de grenzen van het wat-ruw-wordende, maar er over, durf ik erbij voegen, gaat 't toch nooit ofte nimmer. Denk eens, hierbij vergeleken, aan de grimmige en venijnig smakelooze grofheid van een Van Kerkwijk. Of aan de mateloze behoefte om de menschen te laten ginnegappen van een Haffmans, of van een Van Baar, om nog eens even terug te treden tot vervlogen dagen. De heer Kolkman is een vijand van halve, van geniepig-omsluierende woorden. Hij is een man, die rondborstigheid en „hééle" woorden, ook al klinken die dan wel eens wat pijnlijk, liefheeft. Het gewiebel en gedraai met schuchtere, ontwijkende, speldeprikjes bedoelende en toch weer met fluweelen pootje aaiende, laffige manier haat hij. Al wat bombast en pathos nadert, is hem vreemd. De Schoolmeester zou misschien van hem, Kolkman, even goed als van den leeuw gerijmd hebben, dat hij is

„......iemand,
Die bang is voor niemand".

En al klinkt dat nu wat overdreven, waarheid schuilt er toch wel in. De heer Kolkman is er volstrekt niet beducht voor om te zeggen wat hem op 't hart ligt, óók al is hij daarmee den een of ander, zelfs onder zijne vrienden of geestverwanten, onaangenaam. Ik denk wel, dat—behalve de leuke en meestal fijne, ongezochte geestigheid, de kwinkslagen „van goeden huize" (zou mr. Loeff 't uitdrukken)—vooral ook deze rondborstigheid en ferme, flinke eerlijkheid van gemoed, dat stevige en kloeke, dat doortastende en goedronde, den heer Kolkman eigen, tusschen hem en wijlen Schaepman dien hechten vriendschapsband hebben doen ontstaan, die tot het einde van den betreurden dichter-politicus heeft voortgeduurd... Ik heb 't bijgewoond, dat mr. Kolkman de groote verdiensten van zijn overleden vriend in de Kamer herdacht, en toen klonk die luide stem, waarin soms de schalksche zin tot spotternij en het ironische, dat weleens een sarcastisch glimpje kan krijgen — heel anders dan gewoonlijk. Sober en rustig was die rede, waarin mr. Kolkman eerbiedige en droevige hulde bracht aan de nagedachtenis van hem, met wien hij zooveel lief en zooveel leed van harte en met de trouw eener hechte vriendschap tusschen nobele mannen van karakter, had gedeeld. Toen was de spotter, de spotvogel Kolkman niet aan het woord, maar iemand van wien men gevoelde, dat zijn hart voor zachte en teedere indrukken ontvankelijk was. Daar was geen „vertoon" en geen praal van uitgezochte woorden in die rede. Groote liefde voor hem, die heengegaan was, en

cueil Militair van 9 December vinden wij een Koninklijk besluit van 22 November 1907, betreffende de vredesorganisatie van het veldleger en daarbij vinden wij de instructie van den commandant van het veldleger."

„Nu is de Minister van Oorlog vooruitgeloopen op de later te nemen beslissing van de Staten-Generaal en heeft een Koninklijk besluit uitgelokt, terwijl het wetsontwerp, dat bedoelt de inspecteurs der wapens te laten vervallen, nog niet door de Staten-Generaal is behandeld.

Bovendien lezen wij op blz. 935 van het Recueil Militair:

„In de bijlage A van het Koninklijk besluit van 30 Maart 1905 n°. 41, zooals dat laatstelijk is gewijzigd bij Koninklijk besluit van 22 Maart 1907 n°. 20, wordt in plaats van „Inspecteur van het wapen" gelezen: „Commandant van het wapen". Hier wordt dus bij dat Koninklijk besluit de inspecteur van de artillerie afgeschaft en vervangen door een commandant, terwijl de Staten-Generaal nog over het genoemde wetsontwerp moeten beslissen.

Nu vraag ik mij af: is dat deferentie voor de Staten-Generaal, of is dit bespotting van de Staten-Generaal? Ik laat het aan de heeren zelf over om daar het antwoord op te geven."

„Daarom heb ik zeer weinig vertrouwen — de Minister zal het begrijpen — in hetgeen Zijn Excellentie van plan is te doen. Zeker — het is reeds gezegd — de Minister haalt veel om, schept nieuwe dingen en maakt aan het Ministerie van Oorlog een soort van chaos. Hij haalt er enkele chefs vandaan en brengt er enkele nieuwe, hij verandert bureau's, kortom er heeft een geheele omschepping plaats, maar ik zie daaruit niet anders geboren worden dan een hopelooze verwarring. Ik weet dat van de meest bevoegde menschen. De inspecteurs worden afgeschaft, maar als er over een paar jaar een andere Minister aan het hoofd van het Departement zal staan, zal die bij de Kamer met een voorstel komen, om hen in eere te herstellen."

De Heer HEEMSKERK: Ik wensch met een kort woord uiting te geven aan mijn ernstige bezorgdheid over het Regeeringsbeleid in militaire zaken.

Dit beleid moet, dunkt mij, hebben vastheid en duurzaamheid, het moet niet heen en weer geslingerd worden door de soms grillige en verrassende bewegingen van de politieke golven, niet verstoord door incidenten van min of meer geïmproviseerde individueele opvattingen. Hervormingen, zoo zij noodig zijn, moeten geschieden naar een bepaald stelsel en na voldoende voorbereiding. Met de finantieele en persoonlijken krachten van de natie moet rekening worden gehouden. De verplichtingen der bevolking moeten zoo dadelijk mogelijk zijn afgebakend, zoodat, behoudens buitengewone omstandigheden, alles naar naar vaste regelen gaat om niet voor verrassingen en teleurstellingen bloot te staan. Het vertrouwen moet worden gewekt dat het leger beschikbaar is voor een doel, dat in het hart des volks leeft, op den grondslag niet van overdreven angst voor niet al te waarschijnlijke gebeurtenissen, maar van een gezonde opvatting omtrent internationale verhoudingen, op den grondslag van het besef van onzen plicht om met het voeren van een waardige, neutrale politiek onze onafhankelijkheid te bewaren, en tevens tot het bewaren van orde en rust. Maar dan moet ook het leger altijd beschikbaar zijn. Eindelijk moet er een goede methode wezen van gemeen overleg met de Staten-Generaal.

Vraag ik nu, of het beleid van den Minister van Oorlog in dit Kabinet, van den vroegeren en van den tegenwoordigen Minister van Oorlog, aan deze eischen, die ik bijna niet durfde noemen, omdat het zulke elementaire waarheden zijn, beantwoordt dan kan het antwoord op die vraag niet anders dan outkennend luiden."

Wat de moderne wetenschap te gelooven eischt.

De opmerking is al eens gemaakt dat er grooter geloof vereischt wordt om de hypothesen van de moderne ongeloovige wetenschap aan te nemen, dan er noodig is tot het eenvoudig aanvaarden van de christelijke dogma's.

Ze schoot ons weer te binnen bij het lezen van enkele uitspraken der moderne wetenschap, plechtig door haar hoogste vertegenwoordigers georakeld.

Wat zegt men b.v. van deze wijsheid, in vollen ernst verkondigd in een zoogenaamd wetenschappelijk werk:

„Het menschelijk geslacht begon met van de lagere dieren te moeten leeren. Dieren toch zullen wel zijn leermeesters geweest zijn, uit wier voordoen hij afzag, hoe men den dorst, den honger stilt, hoe men in de holen een schuilplaats zoekt tegen de guurheid van het weer, hoe men zich te weer stelt tegen vijandige aanvallen."

Denk eens aan: de mensch, die van lagere dieren moet afstammen en dus op dien lagere trap wel zal geweten hebben, hoe men......eet, die moet dat later nog van de dieren leeren!

Dat wordt te gelooven voorgesteld aan degenen, die de christelijke leer der schepping van den mensch als ongerijmde beuzelpraat verwerpen.

Er volgt echter nog meer:

„Maar de mensch was zwakker van lichaam dan zijn leermeesters. Hem was geen dichter haarbekleeding gedurende de koudere jaargetijden gegeven. Hij kon niet met handen en tanden alleen den beer of de hyena klein krijgen, die hem het verblijf in hun gebied betwistten. En zijn zwakte werd juist zijn sterkte. Hij moest denken! Hij moest uitvinden, wilde hij blijven leven. Hij moest van de hem geboden uiterlijke ervaring verder voortschrijden. Het dier voerde hem tot den boom der kennis, de vrucht er van plukte hij zelf".

Zóó is dus, alleen tengevolge van lichamelijke zwakheid, uit een lagere diersoort, de *homo sapiens*, de denkende mensch ontstaan!

Dat staat te lezen in een hoog wetenschappelijk werk, Kantor's „Vorlesungen über Geschichte der Mathematik", I Einleitung.

* *
*

Nóg een staaltje van het sterk geloof der zoogenaamde „Voraussetzungslosen":

De Freiburger privaatdocent Günther beweert in zijn werk over Darwinisme en de problemen des levens „dat aan de variaties der dieren geen grenzen gesteld zijn, die zij niet kunnen overschrijden. Inderdaad mogen wij niet zeggen, dat het een onmogelijkheid zou zijn, dat de natuur een paard vleugels deed aanwassen. Als de noodzakelijkheid en een voldoend lange tijdduur tot een dergelijke omvorming van het ros er maar was, zouden de variaties zeker niet uitblijven......

De natuurvoortbrenging is in het scheppen van levensvormen almachtig, zij wordt door geen beletsel gehinderd, dat in de natuur van het dier zelf ligt."

Heel eenvoudig! Als men eerst maar gelieft aan te nemen, dat de mensch leerde denken omdat hij denken moest, spreekt het van zelf dat de natuur ook een paard vleugels moet kunnen geven, als het daar behoefte aan voelt; ja, dat zij een paard ook het denkvermogen moet kunnen verschaffen.

Zoover hebben het intusschen zelfs de paarden van Barnum en Bailey niet gebracht. Waarschijnlijk wegens den niet voldoend langen tijdduur!

Van dezelfde wetenschappelijkheid is ook de verklaring van het geweten in genoemd werk. Het geweten is, zooals van zelf spreekt, voor den schrijver niets anders dan een door selectie aangekweekt instinct. Zoo is het te verklaren, dat het bij onderscheiden menschen naar gelang van het verschil in ontwikkeling, zich in tegenovergestelden zin uit. Daarom beweert de schrijver „dat een Indiaan het geweten knaagt, als hij niemand vermoord heeft, maar na een moord nooit" en dergelijke dingen meer.

Het is bepaald fabelachtig, met welke oppervlakkigheid deze soort wetenschap, die uit de hoogte op de eenvoudige geloovigen neerziet, zich dikwijls van de moeilijkste problemen afmaakt.

Een dier problemen is het leven. Nu zegt Gunther, dat er tusschen levend en dood eiwit geen principiëel onderscheid is. Evenzoo beweert ook Zehnder in zijn drie-leelig, hooggeprezen werk over het ontstaan van het leven, dat tusschen levend en dood eiwit heel geen onderscheid is, dan enkel en alleen, dat het eene leeft en het andere niet!

Over zulke kleine verschillen laat hij zich niet verder uit in een werk, dat den lezer juist het ontstaan van het leven duidelijk moet maken!

Het zal onzen Lezers wel bekend zijn, welke sterke stukken de groote Häckel van het blinde geloof zijner trouwe volgelingen vergde.

Maar we hoeven eigenlijk niet naar Duitschland te gaan om de orakeltaal der moderne wijzen te beluisteren.

Overal zet de „geleerde" ongeloovige zijn jongeren dezelfde enormiteiten te slikken voor, en niet zonder reden rijmde al voor jaren de ondeugende De Genestet:

Geloof niet op gezag, Meneer!
Onthou dit wel ter degen.
Geloof alleen wat *ik* u leer
En spreek *mij* nimmer tegen.

Keizerlijke Woorden.

Het bezoek, door Zijne Majesteit den Duitschen Keizer aan ons Hof gebracht in de hoofdstad des rijks, heeft een verloop gehad, waarop met levendige voldoening mag worden teruggezien. Niet alleen door de koninklijke familie, wie het voorrecht te beurt viel den machtigsten Souverein van Europa als gast in haar midden te ontvangen; niet enkel door den hoogen bezoeker zelven, wien van de zijde der — overigens niet zoo licht tot geestdrift te stemmen — Hollandsche bevolking een ongeveinsd–hartelijke ontvangst werd bereid, doch ook door alle Nederlanders, die ondanks verschil van meening op godsdienstig of staatkundig gebied, zich verbonden gevoelen door den band van een boven allen partijstrijd uitstrevend patriotisme. Wat voorzeker iederen oplettenden toeschouwer op dien triestigen, regenachtigen en toch zoo zonnig-feestelijken 13n December het meest getroffen heeft, was de innemende, hoogst sympathieke eenvoud, welke geheel de verschijning en het optreden van keizer Wilhelm kenmerkten, hetzij de monarch, wars van alle schitterend militair uniform-vertoon, naast de jonge Koningin in het gala-rijtuig was gezeten, hetzij hij — aan zijn Gastvrouwe steeds de eereplaats latende naast haar voortschreed, ofwel de hulde der menigte in ontvangst nam, ofwel zich met degenen, welke hem mochten naderen, minzaam onderhield. Niet den heerscher zag men, maar den gast vol hoffelijkheid en — zouden we bijna zeggen — vriendelijke bescheidenheid. Juist dit kenmerkend verschijnsel van het keizerlijk bezoek droeg er niet weinig toe bij, op de bevolking der hoofdstad en op de duizenden, die uit alle oorden des lands daar waren saamgestroomd, een aangenamen indruk te maken en den eerbied voor den persoon des hoogen bezoekers te verwarmen door een gevoel van oprechte sympathie. Daar was slechts één oogenblik, waarop uit de figuur, uit de houding en uit de woorden van Wilhelm II de keizer sprak, de machtige gebieder, die zich bewust is van de beteekenis, welke gehecht wordt aan zijn optreden naar buiten bij officieele gelegenheden. Toen aan den vorstelijken maaltijd in de schitterende omgeving der groote zaal van het paleis zijn welsprekende, uit het hart opwellende woorden van dank klonken op den heildronk der Koningin, legde Zijne Majesteit, na aan de historische betrekkingen tusschen zijn Huis en dat van Oranje te hebben herinnerd, deze met nadruk gesproken verklaring af, die onzen lezers ongetwijfeld zal zijn opgevallen: „Dieses Dankes Schuld kann Ich nu dadurch Ausdruck geben, indem Ich mein Leben dafür einzetze das unsere Länder in Frieden sich entwickeln können."

„Het besef van deze uit dankbaarheid geboren schuld kan ik slechts uitdrukking geven door er met mijn leven voor borg te zijn, dat onze landen zich in vrede zullen kunnen ontwikkelen." Voor wie eenigermate geleerd heeft de woorden te verklaren in verband met de omstandigheden, waaronder zij gesproken worden, kan omtrent de beteekenis en de waarde dezer verklaring moeilijk twijfel meer bestaan. De tendentieuze beschouwingen van sommige buitenlandsche bladen, die — nog kort geleden — Nederland en België met de bezorgdheid eener goede nabuurschap meenden te moeten waarschuwen tegen minder vriendschappelijke bedoelingen van de Duitsche politiek en daarom aandrongen op het sluiten eener militaire conventie tusschen de beide landen ten Noorden en ten Zuiden van de Schelde; de dwaze uitlegging, die gegeven werd aan het uitstel van 's Keizers bezoek hier te lande (ontstemdheid over vermeende pogingen om het tot stand komen van zulk een militaire conventie te verwezenlijken), dit alles kon den Duitschen Keizer niet onbekend zijn gebleven, en in den meest kieschen en diplomatieken, maar tevens meest beslisten vorm heeft Wilhelm II in den avond van den 13n December ten paleize te Amsterdam deze wantrouwen en onrustzaaiende geruchten en fantasieën willen tegenspreken. Vandaar dat wij de overtuiging koesteren, dat de buitenlandsche bladen — ook de Duitsche — die aanvankelijk meenden aan 's Keizers bezoek te Amsterdam geen politieke beteekenis te kunnen hechten, na het bekend worden zijner hierboven vermelde woorden hun oordeel ten deze zullen herzien, tenzij zij evenals „Figaro" en „Indépbelge" er de voorkeur aan mochten geven voor hun lezers juist weg te laten datgene, waarin de „pointe" ligt van den keizerlijken tafeldronk. Hetgeen intusschen niet kan verhinderen, dat — óók op het terrein der staatkundige verhouding tusschen Nederland en Duitschland — de dag van 13 December 1907 een vriendelijk licht zal doen uitstralen tot in een verre toekomst.

(*De Tijd*).

Inspectie van den Landbouw in West-Indie.

Suriname.

Pindaproefveldjes op Lelydorp.

1°. Proefnemer de Javaan Moedasan; grootte van het veld ongeveer 1/12 akker (350 M²).

Het doel van de proef was, de productiviteit na te gaan van drie verschillende variëteiten („Mauritius", „Rufisque" en Surinaamsche pinda") en tevens de kleine landbouwers meer dan tot nu toe het geval was, opmerkzaam te maken op de pindateelt.

De pinda werd gezaaid in November 1905 in rijen op 1½ voet afstand, terwijl de afstand in de rij 2 voet bedroeg. In elk plantgat werden twee zaden gelegd ter diepte van 1 en 2 cM.

Een rupsenplaag dreigde aanvankelijk groote schade aan te richten, doch kon gelukkig door nauwkeurig afzoeken gestuit worden.

Over het algemeen bleef de stand van de „Rufisque pinda" het best.

Na 2½ maand trad in alle soorten in dezelfde mate een bladziekte op, veroorzaakt door een fungus (Septogloea arachidis). Veel van de bladmassa ging hierdoor te niet; de planten kregen er een verwelkt, ijl uiterlijk door, terwijl die ziekte ook zonder twijfel een nadeeligen invloed op de productie gehad heeft.

Na vijf maanden (einde April 1906) werden de volgende hoeveelheden, berekend per akker, geoogst:

Rufisque pinda 475 KG. Mauritius pinda 220 KG. Inlandsche pinda 300 KG.

Opgemerkt dient te worden, dat onder alle soorten veel looze pinda was, waarschijnlijk tengevolge van het seizoen. Geoogst werd nl. in het begin van den grooten regentijd, terwijl het ook uit andere proefnemingen schijnt te blijken, dat pinda op goed doorlatende gronden de eerste drie of vier maanden flinke regens wil hebben om in den drogen tijd geoogst te worden. De meest geschikte tijd om pinda te planten schijnt daarom te zijn Mei of Juni.

2°. Proefnemer Nabibux; beplant met „Rufisque pinda" 1/6 akker (477 M²) en met „Mauritius pinda" 1/12 akker (369 M²).

De grond was in bedden van 10 voet breedte opgeworpen en vooraf oppervlakkig los gewerkt. De pinda werd geplant medio Juni op 2 voet in het vierkant, 2 zaden in een gat ter diepte van eenige centimeters.

De groei was uitmuntend; na 4½ maand werd geoogst. De oogst bedroeg, per akker berekend: 541 KG. Mauritiuspinda, 652,5 KG. Rufisquepinda.

De prijs op de inlandsche markt was 40 á 50 ct. per KG., zoodat de pindacultuur een zeer loonende kan genoemd worden.

Uienproefveld op Laarwijk.

Uien worden door de kleine landbouwers in Suriname nog niet verbouwd; men kan zeggen, dat deze cultuur hier nog geheel onbekend is. Proefnemer was de creool George Toney, de grootte van het veld 1/8 akker.

In 1905 werd het terrein plantklaar gemaakt, medio Januari 1906 kon met uitzaaiing begonnen worden.

Door ingevallen droogte mislukte dit proefveld, terwijl een veldje op plantage „Beekhuizen" een maand vroeger uitgezaaid (half December) zeer goede resultaten opleverde. De oorzaak van dit verschillend resultaat moet gezocht worden in 't feit dat de uien op plantage „Beekhuizen" nog geprofiteerd hebben van zachte regens en langer in den grond zaten en meer weerstandsvermogen bezaten, toen er eenige weken droogte kwam

Uien blijken in de eerste 6 weken van hun groei zoowel van te zware regens als van te felle droogte veel te lijden te hebben en het is daarom raadzaam, alleen in den kleinen regentijd dit gewas in den vollen grond uit te zaaien. Dan heeft men in ieder geval de meeste kans dat er iets van terecht komt.

Aanbeveling verdient het verder, de uien eerst in bakjes onder een afdak uit te zaaien om na 4 á 6 weken in den vollen grond uit te planten. Deze methode heeft meer kans op succès.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Scheepvaart.

Van 1—15 Januari zijn onze haven binnengeloopen:

diepe, echte bewondering voor de gaven van hoofd en van hart, die den gestorven vriend hadden gesierd, spraken uit Kolman's woorden. Op dat oogenblik had men een gansch anderen mr. Kolkman tegenover zich dan men ooit aanschouwd had; een, zooals wellicht de meesten niet bestaanbaar geacht hadden. Ik geloof dan ook wel, dat deze afgevaardigde tot de menschen behoort, die vanhuis-uit idealistisch waren, met illusiën vervuld en die, nadat „de wereld" en „de menschen" hen deerlijk hadden ontnuchterd, hun teleurstelling zoowel als hun gevoel verbergen achter een spottenden lach en achter een ironischspeelziek woord, dat scherper wordt naarmate het warmere gevoel meer gekrenkt is...

Hoe dit moge wezen, de heer Kolkman heeft kostelijke gaven voor het debat. Ik durf zeggen: zooals er weinigen bezitten. Hij is nu juist niet een van die „hervorragende" figuren, met encyclopædische kennis, met schitterende redenaarsgaven en talenten, met zeldzaam-schranderen aanleg voor fijne tactiek in het politieke spel. Maar Kolkman is iemand van echt-gezond verstand, een „heldere kop", zooals men zegt, die de zaken met nuchteren blik en met scherpe opmerkingsgave bekijkt en alras geneigd is om ze van de vermakelijke zijde te bezien... Dit laatste, die onweerstaanbare neiging om te schertsen, verschaft den heer Kolkman iets anders, dat hem ook in het debat zoo prachtig te-stade komt: zijne zelfbeheersching. Deze laatste bezit hij in eene mate, gelijk maar van zeer weinigen kan worden getuigd. Grappenmakers worden door hun „lachsucces" maar al te vaak brooddronken. Het aanmoedigend gelach en het gevoel, dat allen naar hen luisteren, gaarne en met genot, vuurt hen aan om steeds verder te gaan. Totdat zij de grenzen van goeden smaak of van kieschheid of van hoffelijkheid overschrijden, laf of plomp worden...

En sanguïnische naturen, waartoe de heer Kolkman anders zelf behoort, worden, wanneer ze flink van zich afspreken, maar al te dikwijls driftig. Ook dan gaan ze, maar nu in andere richting, te ver, bederven den goeden indruk van 't door hen gezegde, ontstemmen medestanders, door te harde of hartstochtelijke taal, raken zelven de kluts kwijt, verwarren zich in hun eigen woorden, weten er niet meer uit te komen, worden dan nog boozer, nog nerveuser, en moeten in menig geval terugwijken of excuses maken.........

De heer Kolkman verliest nooit zijn goed humeur en ook nooit z'n zelfbedwang. Hij lacht niet om z'n eigen kwinkslagen. Hij blijft na een van z'n kras-flinke zinnen gezegd te hebben, onverstoorbaar, alsof daar nu niets bijzonders was gesproken. En terwijl de anderen grinneken van pret, dat die-of-die 't er zoo lekkertjes, zoo netjes, zoo ad-rem, zoo behoorlijk en beleefd, maar toch zoo verduiveldraak van langs heeft gekregen, staat de heer Kolkman met effen gelaat z'n aanteekeningen te raadplegen, als niets bespeurend van de stemming die hij gewekt heeft in de Kamer...

Dat is de houding van een opgeruimd, vroolijk, levenslustig en geestig man, wien 't er niet om te doen is om „lachsucces" te oogsten, doch wien de guitige woordspelingen en de grappige gezegden als uit den mond vallen. Het verschil tusschen dergelijke geestigheid-van-nature en aangekweekte, met zorg en veel ijdelheid gecultiveerde, is wél zeer scherp te gevoelen...

Zoo komt 't, dat voor de Kamer, wanneer ze mat en dof is geworden van al het gepraat, een speechje van Kolkman eene verfrissching, eene verkwikking is; iets, dat haar moed en kracht geeft, om zich weer door heel wat saaie verveling heen te worstelen...

Sprekers van deze kwaliteiten, die zich zoozeer tegen overdrijving weten te hoeden en die zich-zelf zóózeer steeds meester zijn, tevens de stemming der Kamer nu en dan „opvroolijkend" op werkelijk vernuftige manier: gedurende de c.c. negentig jaren, dat onze Tweede Kamer, in allerlei vormen en gedaanten nu al bestaat, zijn maar er heel weinigen van die soort aan te wijzen!

(*De Telegraaf.*)

Stoombooten	14	
Goeletten	10	
Bijlanders	15	
Jacht	1	
Totaal	40	schepen.

Gedurende de twee eerste weken van 1906 bedroeg dit getal 35 en in 1907 was het 38; we gaan dus steeds vooruit.

* *
*

Blijde werden wij verrast door het bericht, voorkomend in *El Imparcial* van Dindsdag ll. waarmede werd aangekondigd, dat de stoomers der *Harrison Line* eerlang onze haven weder zullen aandoen. De schadevergoeding door de Heeren S. E. L. MADURO & SONS van deze Lijn geëischt wegens beschadiging der waterleiding, is thans gelukkig geregeld.

Als doorvoerhaven schijnt Curaçao niet van belang ontbloot, zelfs niet voor groote lijnen.

* *
*

Dezer dagen wordt het Italiaansche stoomschip *Cittá di Milano* van de Maatschappij *La Veloce* hier verwacht. Ook de *Cittá di Torino* zal in het vervolg Curaçao aandoen. De Agente dezer lijn maakte in het *Diario* bekend, dat beide booten grooter ruimte bieden dan die, welke vroeger onze haven aandeden. Deze verandering werd gemaakt om de Bevrachters tevreden te stellen, die voortaan op voldoende ruimte kunnen rekenen voor het vervoer hunner vrachten.

Een nieuw bewijs, dat de doorvoerhandel op Curaçao toeneemt.

* *
*

Particuliere jachten bezoeken onze schoone haven zoo zeldzaam, dat het wel de vermelding waard is, dat verleden Zaterdag een Engelsch jacht *Senoide*, komende van Cumaná onze haven binnenliep.

* *
*

De *Prinzessin Victoria Luise* verongelukte: welk pleizierjacht der Hamburg-Amerika-Linie zal nu dit jaar ons eiland bezoeken? Of zou dit jaar Curaçao weder worden overgeslagen? Dat zou ons toch waarlijk spijten. Curaçao mist zulke buitenkansjes slechts noode.

K. W. I. M.

„The New Colonial Compy. Ltd. op „Trinidad" hield den 31 December ll. op, agent te zijn van de K. W. I. M., wier belangen zij van af de stichting, reeds 25 jaren, trouw behartigd heeft. De K. I. W. nam van af 1 Januari 1908 zelf hare belangen op „Trinidad" waar onder eigen agentschap. Daarvoor zijn reeds aangesteld de heeren HENRY PANTIN en L. SCHORER als vertegenwoordigers.

Marine.

H. M. *Gelderland* vertrekt Dinsdag a. s. naar New Orleans om te dokken. Het stationsschip zal ongeveer tien weken afwezig blijven, om in verschillende Zuid-Amerikaansche havens de vlag te vertoonen.

* *
*

Het Duitsche opleidingschip *Grozhertogin Elisabeth* kan eerstdaags hier verwacht worden.

Liefdadigheids-voorstelling.

Sinds maanden en maanden werd met zeer veel zorg de uitvoering van de Kinderoperette „*De Woudkoningin*" voorbereid. Hedenavond zou deze uitvoering plaats hebben in het Theater Naar, doch werd wegens sterfgeval uitgesteld. Ter gelegener tijde hopen wij het uitvoerig program bekend te maken.

In dank ontvingen wij een vrijbiljet tot bijwonen der uitvoering.

Schietwedstrijden
gehouden op 13 en 14 Januari 1908.

De schietbaan achter het Riffort beeft eene groote verbetering ondergaan, door het aanbrengen van een schijfinrichting model 1905.

Op voorstel van den Kapitein-Commandant der troepen, E. HINRICHS, werd tot opening van de baan een schietwedstrijd georganiseerd, waaraan deelgenomen werd, door de bemanning van Hr. Ms. *Gelderland* en de Compagnie Infanterie.

Een commissie, bestaande uit de Luit. t/z 1e kl. SCHUTTEVAER, de 1e Luitenant Adjt. E. C. BRUSSE en de 1e Luitenant der Mariniers DORREN, nam welwillend de taak op zich deze wedstrijden te regelen.

De wedstrijd was verdeeld in:

A. Korpswedstrijd;

Hieraan werd deelgenomen door 20 man van de Marine en 20 man van de Infanterie, elk korps afzonderlijk afgedeeld in groepen van 5 schutters.

Doel: 5 kopschijven van 5 dM. en 5 id. van 3 dM. Afstand 200 M.

Iedere groep schoot gedurende één minuut, waarvan ½ minuut op de kleine en ½ minuut op de groote kopschijven.

Voor de beslissing moest worden gekampt, tusschen de groep van de Marine met het hoogst aantal punten en tusschen de groep van de Infanterie met idem.

Uitslag.

1e Groep Marine	16	punten.
2e „ „	13	„
3e „ „	22	„
4e „ „	16	„

1e Groep Infanterie	23	punten.
2e „ „	28	„
3e „ „	19	„
4e „ „	17	„

Alsnu moest worden gekampt tusschen de 3e Groep Marine (22 punten) en 2e groep Inft. (28 punten), waarbij door de Marine 26 en door de Infanterie 25 punten werden behaald, zoodat de korpswedstrijd werd gewonnen door de Marine

1e Prijs 3e Gr. Marine. Elk een zilveren medaille met f 5.

Sergeant-Konstabel,	J. Wielenga.
„ „	C. Petschi.
Marinier 1e kl.	J. J. Kluts.
Kwartiermeester	J. Stins.
Marinier 2e kl.	J. P. Bakker.

2e Prijs 2e Groep Inft. Ieder f 2,50.

Sergt. Maj. tit.	H. C. Broekman.
Sergeant	C. Koenen.
„	Slokker.
Korporaal	Walckzak.
Infanterist 2e kl.	Van Loon.

3e Prijs 1e Groep Inft. Ieder f 1.

Sergeant	C. van der Horst.
Hoornblazer	Martelhoff.
Infanterist	Casimiri
id	Weinberg
id.	Fray

B. Wedstrijd vrije baan Doel ringschijf. Afstand 200 M.

a. Scherpschutters.

Hieraan namen deel 20 man van de Marine en 17 van de Infanterie.

Uitslag.

			Punten
1. Prijs	f 7.50	Hoornbl. der Inf. Felipa	51
2. „	6,00	Korp. Konst. De Moree	50
3. „	3.00	Infanterist Ersilia	47
Rozenprijs	f 7.50	Matr, 1 kl. P. N. Ronde	47

b. Schutters klasse A en B.

Hieraan werd deelgenomen door 111 man, waarvan 37 van Hr. Ms. *Gelderland*.

Uitslag.

			Punten
1. pr.	f 7.50	Korp. Inf. Walckzak	51
2. „	6.00	Marinier D. Schinkel	in.
3. „	5,00	Matroos 1e. kl. C. v. d. Beek	id.
4. „	4,00	Infanterist Nepomiseno	49
5. „	3,00	Korp. Inf. Damoiseaux	49
6. „	2,00	Infanterist Vistler	46
7 „	1,50	Hoornbl. Inf. Martelhoff	46
Rozenprijs	f 7,50	Hoorn. Inf. Martelhoff.	

De wedstrijden werden opgeluisterd door de muziek van het garnizoen en bijgewoond door den kolonel Commandant met eenige Officieren van Hr. Ms. *Gelderland*, de Kapitein-Commandanten en Officieren van het garnizoen, en eenige officieren van de C. S. V., terwijl de HEG. Heer Gouverneur den eersten dag eenige uren op het schietterrein vertoefde.

De prijzen werden met een toepasselijk woord, door den Kapitein, Commandant der Troepen en van het garnizoen uitgereikt, terwijl de Kapitein ter zee BARON VAN ASBECK, eigenhandig de medailles vasthechtte op de borst van de overwinnaars.

Daarna werd, met de prijswinners voorop en de muziek aan het hoofd, gedefileerd voor de aanwezige Heeren Officieren, waarna de troepen in vroolijke stemming huiswaarts werden geleid.

* *
*

De beide volgende dagen 15 en 16 Januari, hielden de Heeren Officieren van H M's zee- en landmacht een schietwedstrijd met de revolver op de schietbaan binnen het Waterfort.

„Alle Negen."

Het verslag van den kegelwedstrijd bleef verleden week door een onvrijwillig verzuim onopgemerkt in de brievenbus liggen.

Het heeft nu te veel van zijn actualiteit verloren om nog te kunnen worden opgenomen.

Examen.

Met genoegen melden wij, dat onze landgenoot, de heer W. WINKEL, dezer dagen met goed gevolg het semi-arts-examen in Nederland heeft afgelegd.

Wij wenschen hem en zijne familiebetrekkingen daarmede geluk.

(*De Vrijmoedige*)

Commissies.

Door het Bestuur is eene commissie benoemd tot het aanwijzen van twee geschikte plaatsen in het Stadsdistrict voor vruchtmarkten en eene tot het uitbrengen van een verslag over het al-of niet wenschelijke van het invoeren eener wet op de Zondagsrust.

(*De Vrijmoedige*)

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Adela Alle (brfk), Elias Santa Cruz, Hisaber Raz de Pitwe, Luisa Diaz de Baron, Luisa de Look, Sarah De Jongh (brfk.), Antonio Delfino (brfk.), Mathilda Davelaar, Susana Fiks, Mari Jansen (brfk.) Hendrik Laclé, J. S. Letwy, Johan F. Monard, August Paula (brfk.), Herman Pinedo, Angel D. Rodriguez (brfk.), Emilia Velipa, Ricardo Ma. Vera, Directie der Maatschappij C. Henriquez, M. B collector of postage-stamps (brfk).

Aangeteekende stukken: Prospero Baiz & Co., M. & J. Cardoze, J. S. Corsen, Jacobo de Pool, Henriet Hoevers, E. Rademaker.

Drukwerk: Isaac Araujo, Isabelita Severijn de Maduro, Edgar A. Holmes, G. J. Mercks, Morris G. J. Nouwens, W. Wirtz.

Dankbetuiging.

In dank ontvangen een wandkalender van de Heeren J. & D. JESURUN, agenten van *The Manufacturers Life Insurance Company*, welke te Toronto in Canada is gevestigd.

Electrisch licht.

Van de 500 lampjes, noodig om een electrische verlichting mogelijk te maken op Aruba, konden er slechts 300 geplaatst worden, zoodat, voorloopig althans, de zaak is afgesprongen.

NEDERLAND.

Eindverslag der Commissie van Rapporteurs over het ontwerp van wet tot vaststelling van het slot der rekening van de koloniale uitgaven en ontvangsten voor Curaçao over het dienstjaar 1903.

Bij het onderzoek van dit wetsontwerp werd de reeds meermalen geuite opmerking herhaald, dat de ramingen niet nauwkeurig schijnen te worden opgemaakt. Het verdiende aanbeveling hieraan grootere zorg te besteden."

Ingezonden Mededeelingen.

El Petroleo ó Aceite de alumbrar y quemar no es un alimento.

La mejor manera de tomar el aceite de hígado de bacalao es en la forma de emulsión, por ser así más fácilmente absorbido por el estómago; de todas las emulsiones conocidas, la *Emulsión de Scott* es universalmente considerada como la más perfecta y la más eficaz, no solamente por la pureza del aceite y de los demás ingredientes, que se emplean en su elaboración, sino porque *es la única emulsión que no se separa, que no se enrancia, que no contiene substancias que irriten ó inflamen el estómago* y porque en una palabra es el alimento más concentrado y más asimilable que conocen los médicos para combatir todas las formas de debilidad orgánica, para purificar la sangre y como un auxiliar indispensable para las personas afectadas de tisis, de escrófula, de raquitismo y otras dolencias crónicas.

Como se ha pretendido por algunos industriales recomendar el aceite de petroleo como un sustituto del aceite de hígado de bacalao, debemos advertir por el bien de los mismos enfermos, que el aceite de petroleo es una substancia mineral, que si se usa internamente es expelida íntegra por las evacuaciones intestinales, causando á la larga inflamación de las vías digestivas.

Carece por lo tanto de la propiedad esencial de todo alimento, la de ser asimilable y volverse parte de los tejidos orgánicos y no puede ni remotamente compararse con el aceite de hígado de bacalao, cuya propiedad de nutrir y fortalecer los organismos débiles lo han hecho tan necesario y tan justamente apreciado en todo el mundo.

Buitenland.

OOSTENRIJK-HONGARIJE.

Eindelijk is de overeenkomst tot stand gekomen. Een strijd van tien jaren is voorbij om plaats te maken voor een vrede van tien jaar. Het jaar 1907, voorai de laatstdagen zijn dus van groote beteekenis geweest. Want zij brachten het einde van den tienjarigen strijd, die tusschen de beide deelen der monarchie werd gestreden en die aan de beide oevers van de Leitha tot heel wat zonderlinge toestanden heeft aanleiding gegeven. Men hoopte bijna niet meer op een goede oplossing van dien strijd en meer dan eens werd de afscheiding, het uiteenvallen van de Monarchie, als het einde er van vermoed. En nu is toch een Overeenkomst tot stand gebracht, die een nieuwen grondslag vormt voor het samengaan der beide staten, op politiek en economisch gebied, een samengaan dat weder voor minstens tien jaar is gewaarborgd.

Het tot stand komen van die Overeenkomst is dus werkelijk een historisch feit van ongewone beteekenis.

Men mocht verwachten, dat die beteekenis meer dan ergens elders zou gevoeld worden in de parlementen der beide betrokken landen; in Oostenrijk vooral, dat in de jaren 1897 zoo ontzettend veel geleden heeft onder den strijd, en dat nu verlost wordt van de nachtmerrie die zoo vaak den goeden gang van zaken dreigde te storen. Temeer waar, dank zij de staatsmansgaven en de onvermoeide werkzaamheid van minister-president Von Beck, de Overeenkomst voor Oostenrijk grooter voordeel oplevert dan voor Hongarije, dat zijn staatsrechterlijke liefhebberijen met een verhooging der quote met 2 pct. moet betalen.

Het was dus een oogenblik van historische waarde, toen de president van het Oostenrijksche Huis kon mededeelen, dat de Overeenkomst was aangenomen.

VEREENIGDE STATEN.

In de Vereenigde Staten is men onthutst, maar vooral verstoord over een bewering van admiraal Rojesvenski betreffende den tocht der Amerikaansche slagschepen. Deze zeeman, die het inderdaad weten kan, heeft aan de Amerikaansche dagbladschrijvers medegedeeld, dat z. i. de Japansche zeeofficieren, marine-soldaten en matrozen, man voor man genomen, beter voor hun taak berekend zijn dan de Amerikaansche. De Russische admiraal motiveerde deze uitspraak door er op te wijzen, dat de Japansche vloot zich heeft gevormd in de prakijk van den oorlog en daaraan vooral haar superioriteit ontleent.

In de Vereenigde Staten is deze

appreciatie alles behalve in goede aarde gevallen. Weinig naties ter wereld zijn zoo prikkelbaar bij kritiek van buitenstaanders als de Amerikaansche. Debewering van den overwonnene van Tsoesjima heeft dan ook heel wat kwaad bloed gezet. Tal van bladen hebben vuur gevat op het ongunstig oordeel van den Russischen admiraal; zoo betoogt b. v. de „New-York Post”, dat de ka nonniers aan boord van de Amerikaansche slagschepen het wereldrecord van treffers houden voor schieten met zwaar geschut in open zee.

Overigens heeft deze geanimeerde discussie slechts academische waarde. De vloot van „Bob” Evans is nu eenmaal onderweg en uit de manier, waarop zij den tocht volbrengt, en uit den tijd dien de slagschepen voor de groote reis zullen noodig hebben zal te leeren zijn, in hoeverre de Russische admiraal juist heeft gezien. Men is er trouwens, in marinekringen te Washington volstrekt niet van overtuigd, dat alle schepen van de armada het tot San Fransisco zullen kunnen brengen.

Advertentien.

S. S. „CHRISTIANSTED”.

Vaarplan voor Januari-Maart 1908.

VERTREK VAN		Jan.	Feb.	Maart.
Curaçao	Maandag, v. m.	6	3	2
Bonaire	„ n. m.	6	3	2
Curaçao	Dinsdag, n. m.	7	4	3
Aruba	Woensdag, n. m.	8	5	4
Curaçao	Dond. vm. of nm	9	6	5
Bonaire	„ n. m. of	9	6	5
	Vrijdag v. m.	10	7	6
St. Thomas	Maandag	13	10	9
St. Martin	Dinsdag, v. m.	14	11	10
Saba	„ middag	14	11	10
St. Eustatius	Woensdag, v. m.	15	12	11
St. Kitts	Donderdag v. m.	16	13	12
St. Eustatius	„ n. m.	16	13	12
Saba	Vrijdag, v. m.	17	14	13
St. Martin	„ middag	17	14	13
St. Bart	(facultatief)			
St. Thomas	Zaterdag, v. m.	18	15	14
Bonaire	(facultatief)			
Curaçao	Dinsdag, n. m.	21	18	17
Aruba	Woensdag, n. m.	22	19	18
Curaçao	Dond. vm. of nm	23	20	19
Bonaire	Vrijd. vm. of nm.	24	21	20
AANKOMST TE				
	Vrijdag, n.m. of	24	21	20
Curaçao	Zaterdag, v. m.	25	22	21

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der „Red D Line” tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1908.	Carcas.	Zulia	Philad.	Marcb.	Carcas.	Zulia
Vertrekt van NEW-YORK	Jan. 4	Jan. 11	Jan. 18	Jan. 25	Feb. 1	Feb. 8
Komt aan te SAN JUAN	9		23		6	
Vertrekt van „	10		24		7	
Doet CURAÇAO aan	12		26		9	
Komt aan te LA GUAIRA	18	18	27	Feb. 1	10	15
Vertrekt van „	15	20	29	3	12	17
Komt aan te PTO. CABELLO	16		30		13	
Vertrekt van „	17		31		14	
Komt aan te CURAÇAO	18	21	Feb. 1	4	15	18
Vertrekt van „	19	27	2	10	16	24
Doet LA GUAIRA aan	20		3		17	
„ PONCE „		29		1		26
„ SAN JUAN „	22		5		19	
Komt aan te NEW-YORK	27	Feb. 4	10	7	24	Mrt. 3

Dienst tusschen Curaçao en Maracaibo.

	Merida	Zulia	Merida	Marcb	Merida	Zulia
Vertrekt van CURAÇAO	Jan. 13	Jan. 21	Jan. 27	Feb. 4	Feb. 10	Feb. 18
Komt aan te MARACAIBO	14	22	28	5	11	19
Vertrekt van „	17	25	21	8	14	22
Komt aan te CURAÇAO	18	26	Feb. 1	9	15	23

Drukker:
ALFREDO F. SINTIAGO